

Bevlogen schrijfster

Leerlingen zijn dol op de spannende historische verhalen van Simone van der Vlugt.

Haar boeken zijn niet alleen spannend, maar ook 'net echt' omdat ze veel opzoekt over de tijd waarin het verhaal speelt. Joke Noordstrand interviewde deze bevlogen schrijfster met een voorliefde voor historische verhalen.

Een rijzige blonde vrouw met een warme stem doet open als ik aanbeld. In huis is alles licht en geordend. De werkkamer is zelfs zeer netjes. De rijen boeken zien eruit alsof ze nog nooit zijn gelezen. Het grootste deel van de boeken heeft ze dan ook zelf geschreven.

Simone van der Vlugt is 37 jaar, getrouwd en moeder van twee kinderen, Friso en Esmée. Als ik binnenkom is ze bezig een proef na te kijken. Het is eigenlijk haar schrijf-ochtend, maar ze heeft speciaal ruimte voor me ingepland.

Waarom ben je gaan schrijven?

'Ik wilde altijd schrijfster worden. Al vanaf klein kind. Op school werd ik geprezen om mijn opstellen. Mijn vader bracht me indertijd de liefde voor geschiedenis bij. Bij mijn dochter zie ik die interesse voor historische voorwerpen en geschiedenis weer terugkomen. Toen ik *Kruistocht in spijkerbroek* van Thea Beckman las, was ik helemaal verkocht. Zo wilde ik later ook worden. Een schrijfster van dit soort boeken. Thea Beckman heeft in mijn ogen

een goed en geslaagd leven geleid en een prachtig oeuvre achtergelaten.

De Nieuwe Lerarenopleiding in de vakken Nederlands en Frans deed ik niet omdat ik docente wilde worden, maar omdat er vakken als jeugdliteratuur en creatief schrijven werden gegeven.

Na de lerarenopleiding ging ik als secretaresse aan het werk en schreef in de avonden mijn eerste boek, *De amulet*.

Er was heel wat schaaft- en schrapwerk nodig voordat het door Lemniscaat werd uitgegeven. Het is een prettige uitgeverij, met oog voor kwaliteit. De boeken van Lemniscaat zullen nooit zomaar in de ramsj komen te liggen. Lemniscaat doet leuke dingen voor haar auteurs.

Vorig jaar was er een huis in Toscane beschikbaar, waar auteurs een tijdje konden verblijven om ervaringen uit te wisselen en inspiratie op te doen.

*Simone van der Vlugt
aan het werk.*

De Slavenring speelt zich af in de eerste eeuw na Christus. De zeventienjarige Folkrad groeit op als zoon van het stamhoofd van de Cananefaten in het Rijnland, dat voor een deel door de Romeinen is bezet. Het is de bedoeling dat Folkrad eens zijn vader zal opvolgen, maar de goden beschikken anders. Door een noodlottige actie roept Folkrad de wraak van de Romeinen af over zijn dorp; de nederzetting van de Cananefaten wordt platgebrand en alle bewoners worden gedood. Folkrad weet op het nippertje aan de slachting te ontkomen. Hij wordt gevangen genomen en meegevoerd naar Italië, waar hij als slaaf wordt verkocht. Na vele omzwervingen komt hij terecht in de villa van heer Lucius in Pompeï. Folkrad's meester is niet slecht voor zijn slaven en bij hem ontdekt Folkrad de rijkdom en de kennis van de Romeinen. Lucius zoon Marcus gaat heel wat respectlozer met zijn slaven om. Het mooie slavinnetje Chloë helpt Folkrad te vluchten. Terwijl de vulkaan de Vesuvius op de achtergrond steeds dreigender begint te rommelen, probeert Folkrad het nabijgelegen Surrentum te bereiken, waar hij een schip hoopt te vinden dat hem terug kan brengen naar het Rijnland. Tijdens zijn vlucht barst de Vesuvius uit.

In het verhaal zit een prachtige spiegeling tussen Folkrad die als vrije Cananefaat een meisje helpt dat wordt aangerand door Romeinse soldaten en Folkrad die slaaf, die Chloë helpt als ze wordt aangerand door Marcus. In beide gevallen is het gevolg dat de hele leefomgeving omkomt. Folkrad de slaaf heeft, nadat hij uit Pompeï is gevlucht, uitzicht op een betere toekomst in Rijnland. Hij heeft nu de Romeinse cultuur leren kennen en kan lezen en schrijven.

Uiteindelijk ben ik nooit aan lesgeven toegekomen. Ik word wel door veel scholen uitgenodigd om met leerlingen te praten over mijn boeken en hun vragen te beantwoorden.'

Een breed oeuvre

Van der Vlugt heeft, zeker gezien haar leeftijd, een behoorlijk aantal jeugdboeken op haar naam staan. Er is een trouw publiek dat al haar boeken wil lezen en hebben. Veel zijn er in verschillende talen vertaald, bijvoorbeeld in het Spaans en in het Duits, al met al een enorme lezersmarkt. De boeken kannibaliseren elkaar niet en houden stabiele verkoopcijfers. Iedere nieuwe titel levert een flinke stijging van de boekenverkoop op. Daarnaast heeft ze ook boeken voor het basisonderwijs geschreven. Soms in opdracht, zodat het boek in een reeks met een bepaald AVI-niveau past. Het gaat hier niet om historische verhalen, maar verhalen die zich in de beleevingswereld van de kinderen afspelen. De bewegingsvrijheid van een schrijver is hier minder groot, zodat ze er veel minder van zichzelf in kwijt kan.

Op dit moment oriënteert ze zich op een nieuwe doelgroep, de volwassene. In het najaar wordt *De reünie* uitgebracht.

Hoe kies je je onderwerpen?

'Vaak is er een aantal onderwerpen waarover ik wil schrijven. Ze borrelen vanzelf omhoog. Sommige ideeën blijven hangen, andere winnen op een gegeven moment. Het idee over *Zwarte sneeuw* bijvoorbeeld was al zeker tien jaar oud. Ooit ben ik in mijn jeugd eens afgedaald in een Belgische kolennij. Dat heeft enorm veel indruk op me gemaakt.'

Hoofdpersoon in de boeken is meestal een ondernemende tiener. Eerst wordt de verhaallijn uitgesponnen, pas daarna wordt het boek in een bepaalde tijd geplaatst. *Simone*: 'Ik heb geen voorkeur voor een bepaald tijdvak. *De Slavenring* speelt zich rond 70 na Christus af, terwijl *Zwarte sneeuw* ruim een eeuw geleden speelt, ten tijde van de kinderarbeid in de mijnen.'

Als Simone klaar is met een boek heeft ze geen rustperiode nodig voordat ze inspiratie heeft voor een volgend boek. Ze gaat graag zo snel mogelijk met het volgende werk aan de slag. Schrijven is een vast patroon in haar leven. Ze werkt heel gedisciplineerd enkele uren per dag. Soms heeft ze een productie van wel tien pagina's A4 per dag. Als ze schrijft 'leeft ze als het ware in de tijd waarin het boek speelt' en geniet ze volop.

Schrijven is vaak een eenzaam beroep, hoe ervaar je dat?

'Ik ben het volstrekt niet met je eens. Mensen met een kantoorbaan kunnen net zo goed eenzaam zijn. Naast mijn vrienden en kennissen heb ik, ook vanuit mijn beroep, een netwerk. De andere auteurs van de Ronde Tafel spreek ik regelmatig. Daarnaast is er een stevige band met de uitgeverij. Tweemaal per week ga ik bij scholen op bezoek waar ik over mijn boeken vertel. Al met al sta ik met een stevige voet in de maatschappij.'

Onderzoek

Wat doe je aan research? Kost een nieuw boek niet enorm veel voorbereiding?

'Nadat de verhaallijnen zijn bepaald en bekend is in welke historische context het verhaal plaats gaat vinden, ga ik aan het werk. Ik verdiep me in de periode, lees veel over het onderwerp en breng uiteindelijk bezoeken aan de locatie. Voor *De Slavenring* heb ik de brieven van Plinius de Oudere gelezen, ik ben enkele maanden in Pompeï geweest en heb alle gebouwen en de wegen bekeken waar Chloë en Folkrad hebben gelopen. Alles moet kloppen.'

Voor haar roman *De guillotine* ging Van der Vlugt naar Parijs om te kijken wat ze in musea, archieven en het straatbeeld uit de tijd van de Franse Revolutie terug kon vinden. Ze las brieven van gevangenen en kreeg zo een indruk van het leven in de gevangenis. Overleg over of bijvoorbeeld bepaalde scènes realistisch zijn, doet Van der Vlugt met haar moeder. Die komt vaak met stevig commentaar.

Ik heb 'Bloedgeld' met mijn brugklassers gelezen. Het taalgebruik was soms vrij moeilijk.

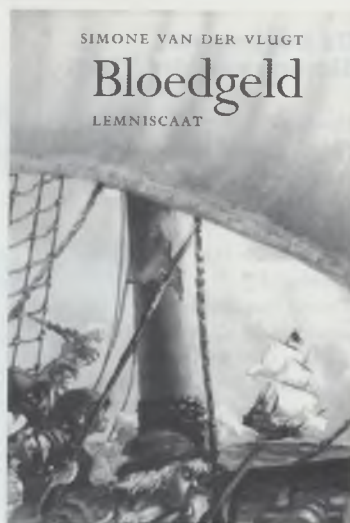
Mijn boeken zijn bedoeld voor leerlingen die van lezen houden. Daarnaast bevatten al mijn boeken een verklarende woordenlijst. Er is een grote groep kinderen die niet van lezen houdt en al helemaal niet van historische verhalen. De moeilijkheidsgraad van mijn boeken valt volgens mij best mee, anders had ik nooit voor al mijn boeken een nominatie van de Nederlandse kinderjury ontvangen. *Bloedgeld* is een van de weinige boeken die geen dubbele bodem hebben. Meestal hebben mijn boeken een open einde.

Spannende boeken die spelen in het verleden

Je schrijft soms over hele schokkende situaties. In *De guillotine* wordt Sandrine tijdens de Franse

Revolutie door omstandigheden gedwongen de executie bij te wonen van verschillende aristocratische families. Als klap op de vuurpijl worden voor haar ogen vrienden van haar ouders en hun kinderen vermoord. En in *Zwarte sneeuw* gaat een vriend van Emma terug als er water in de mijnschachten loopt om haar broertje Tom te redden. Vervolgens verdrinken beide jongens.

Simone: 'Beide situaties heb ik afstandelijk en clean beschreven. Het is niet mijn bedoeling kinderen bij het echte leven vandaan te houden. Het is misschien wel confronterend, maar overschrijdt de grenzen niet van wat kinderen aankunnen. Sandrine kende de aristocratische familie wel, maar in het boek wordt dat verder niet uitgewerkt. Ouders maken wel eens opmerkingen over deze misschien ietwat heftige gebeurtenissen. De kinderen die

de boeken lezen hoor ik daar nooit over. Die vinden het prima.'

Prettig aan de boeken van Van der Vlugt is dat ze geen aanlooptijd nodig heeft om in een verhaal te komen of om een sfeer te creëren; je valt meteen middenin de gebeurtenissen. De eerste bladzijde is onmiddellijk spannend, zodat je blijft doorlezen.

In *Schijndood* kom je meteen in de terugkerende nachtmerrie van Kris Blanken terecht. Zelfs in *Noodlanding in het oerwoud* dat bestemd is voor het basisonderwijs, beland je direct op de eerste bladzijde bij Rik die met zijn familie in een vliegtuig met motorproblemen zit.

Had je achteraf gezien geen historica willen worden?

'Inmiddels voel ik me historica, ik heb het alleen niet gestudeerd. Als ik met historici spreek, heb ik bepaald niet het gevoel dat ik minder weet of bijvoorbeeld hoofdlijnen in een bepaalde periode niet goed in de gaten heb.'

Van der Vlugt heeft een grote voorliefde voor gebruiksvoorwerpen en details uit bepaalde perioden. Bij een bezoek aan het Scheepvaartmuseum in Amsterdam hoorde ze van een medewerker dat uitgeholde stierenhoorns door illegale vrouwelijke zee-lieden werden gebruikt om te plassen. Het leek dan net alsof ze mannen waren en zo vielen zo aan boord

Tweederde van de kast is gevuld met eigen werk. Vertalingen leveren prachtige nieuwe omslagen op.

De boeken van Simone van der Vlugt

Historische jeugdromans

De amulet (17e eeuw, heksenvervolgingen)

Bloedgeld (17e eeuw, leven op de VOC-schepen)

De guillotine (18e eeuw, Franse Revolutie)

Zwarte Sneeuw (19e eeuw, kinderarbeid in de mijnen)

Jehanne (15e eeuw, Jeanne d'Arc)

Schijndood (retrospectief 17e eeuw, pest, melaatsheid)

De Slavenring (1e eeuw, slavenleven Pompeï)

Victorie (13e – 16e eeuw, verhalen rond Alkmaar, geschreven met Theo Hoogstraaten)

Basisonderwijs

Noodlanding in het oerwoud

Mijn zusje wordt vermist

Verdwaald onder de grond

Hester de witte heks

Potverdrie Sophie

Bastiaan komt eraan

Herfst 2004 *De reünie*, psychologische thriller voor volwassenen

Nadere informatie:
simonevandervlugt.nl

niet op. Dit bracht haar op het idee om Lutske uit *Bloedgeld* met haar broer aan te laten monsteren bij een VOC-schip om de erbarmelijke leefomstandigheden in Amsterdam te ontvluchten. Uiteindelijk viel de hoorn, na een flinke duw van een scheepsmat, uit haar broek en kwam alles uit.

Wat is je ideaal op schrijfgebied?

De volgende stap is doorbreken in de volwassenenliteratuur. Ik heb me laten inspireren door de boeken van het schrijversechtpaar Nicci French. Ze schrijven literaire thrillers als *Het geheugenspel*, *Het veilige huis*, en *De rode kamer*.

De reünie wordt een spannende thriller met thema's als pesterijen, verdringing van traumatische gebeurtenissen, concurrentiestrijd tussen collega's, liefde en vooral vriendschap. De research gaat nu niet over de historische feiten maar over een ziektebeeld dat beschreven wordt. Ik heb een aantal psychologieboeken als achtergrondinformatie gelezen en gesprekken met psychia-

ters gevoerd. Daarnaast heb ik bepaalde locaties in Amsterdam en Den Helder bezocht, trendy restaurants bijvoorbeeld. Het moet allemaal precies kloppen. Het boek komt deze herfst uit bij Ambo/Anthos.

Achteraf gezien was *Schijndood* de tussenstap naar de volwassenenliteratuur. Een economiestudent komt via reïncarnatietherapie terecht in het leven van een volwassene. *Schijndood* vind ik zelf mijn beste boek.

Volwassenen kunnen andere dingen beleven en ook veel complexere werkelijkheden aan dan kinderen. Ik merkte dat de kinderen in mijn boeken steeds ouder werden.

Mijn liefde voor geschiedenis blijft; in 2005 komt mijn volgende historische jeugdroman uit. Ik heb er alleen een nieuwe liefde bij gekregen.'

In *Schijndood* heeft de hedendaagse, door nachtmerries geplaagde, economiestudent Kris Blanken in de zeventiende eeuw een ongelukkig leven geleid als Olivier Moeriaans. Via een reïncarnatietherapeute wordt hij teruggevoerd naar het Alkmaar van 1655.

Olivier is de zoon van een apotheker en in de leer om een talentvolle kunstschilder te worden. Dan wordt er lepra bij hem geconstateerd en wordt hij naar de leprozerie buiten de stad verbannen. Hij houdt het daar niet uit en trekt mee met

Jeroom Couttenier, een kwakzalver die medicijnen verkoopt en denkt dat Olivier een onschuldige huidaandoening heeft. Intussen woedt een pestepidemie in de verschillende Hollandse steden. Als Olivier hoort dat ook Alkmaar getroffen is, keert hij naar zijn familie terug. Behalve zijn doodzieke vader is iedereen al overleden. Nadat ook hij ten grave is gedragen, overlijdt Olivier aan de pest.

Het boek geeft een prachtig beeld het leven van de gewone burger in de zeventiende eeuw en de manier waarop er met ziektes werd omgegaan.